

Σκοτεινή ενδελέχεια

Κατερίνα Μπάτη

Κοιτάζω έξω, τα φωτισμένα παράθυρα των σπιτιών, κείνο τον πύργο της αλαζονείας, τούτη την πόλη με την ευγένεια και τη βρωμιά της
Μια δόση συνήθειας
Ακούω βήματα μέσα στο δωμάτιο, μούγκρισμα θηρίου, άραγε στηρίζει το ψυχρό κορμί του στους ώμους μου;
Η φωνή του αντηχεί, αναπότρεπτη η ισχύς της
Δεν υπάρχει για μένα άλλη επιλογή παρά να φυλακίσω τους γλυκείς κι αγαπημένους φθόγγους στις άφθαρτες γυάλες του χρόνου, πριν αφεθώ στην οργή του ανέμου, σε κείνο το βίαιο λίκνισμα, κείνο το δροσερό κουκούλι να με τυλίξει, να μεταμορφωθώ.
Στριφογυρνώ χωρίς θερμοκρασία. Αιωρούμαι καθώς με τυλίγουν γκρίζοι μανδύες απόλυτης συνειδητότητας.
Η υγρή του θλίψη αλυσίδες στα χέρια μου.
Εγώ, ανελεύθερη και κλωμή, κατοικώ στο μεταίχμιο.
Είμαι μαγνήτης εγώ, διπολική.
Η φωνή του με σέρνει μακριά από το σαν χορεύτριας άλμα
Εν αγνοία μου είχα προπονηθεί γι' αυτή την ύστατη και πιο εντυπωσιακή μου κίνηση, μα δεν μου δόθηκε η ευκαιρία να ξετυλίξω το ταλέντο μου –το κουβαριασμένο φυλαχτό– στο χαμό και την ανυπαρξία.
Κείνος ο νόμος της φύσης, παρηγορητική γνώση
Λατρεία του αναπόφευκτου
Ποια η αιτία, Να μην μπορώ κι εγώ να ορμήσω στη σφαίρα της αυτοπραγμάτωσης και να σκορπίσω πορφυρούς λεκέδες, στολίδια μιας μέρας άχαρης
Δικιά μου ενδελέχεια με μορφή που μου αρμόζει